

NEČEKANÉ SETKÁNÍ

Vstoupila jsem do místnosti zalité světlem obrovských lustrů. Na mých tmavomodrých taftových šatech s vlečkou měnily odlesky světla odstín barvy při každém kroku, kterým jsem po manželově boku mířila k slavnostně prostřenému stolu.

Na tenhle ples jsem se těšila jako na žádný jiný. Předcházelo mu rušné období pracovních povinností a jejich úspěšné ukončení, důležité pro to, abych mohla do života vpustit velkou změnu.

Kráčela jsem přes obrovský sál s úsměvem na rtech, netušíc, co mě večer čeká. Vnitřní radost ve mně vyvolala tak intenzivní pocit štěstí, jaký jsem dosud nepoznala. Musela jsem ho vědomě tlumit a nasadit příslušný slavnostní výraz, který se hodil právě pro tuhle společenskou událost.

Ne, nebyl to jen slavnostní pocit z dnešního večera, bylo to i tajemství, jehož majiteli jsme byli pouze my dva. Nejradši bych ho vykřičela do celého světa, ale ještě nebyla vhodná doba. Dneska se chci jenom bavit, smát se a tancovat. Dneska jsem tu proto, abych při tanci vířila na parketu. Abych se radovala ze života. A z toho, co přijde. Usmála jsem se na manžela, který mi jemně stiskl ruku, položenou na jeho předloktí.

Blížili jsme se k našemu stolu, kde už postávala většina manželových kolegů s partnerkami. Vnímala jsem zářící světla, veselou vřavu. Šustot drahých látek. Plesové střevíčky, umělecké účesy. Směs zvláštních vůní. Svět elegance a noblesy. A tehdy se to stalo.

Spatřila jsem ho v levém rohu rozlehlé místnosti. Periferním viděním. Až po pár vteřinách jsem si navzdory od-

vracenému zraku uvědomila, co můj pohled předtím zaregistroval. Nevěřícíně jsem otočila hlavu zpátky tím směrem. Určitě se mýlím! zvolala jsem v duchu. A vysmála se sama sobě. Co by tady dělal? Zrovna tady a teď – taková hloupá náhoda neexistuje!

Existovala. Potvrdil mi to i stažený žaludek. Byl to on! Marko. Moje energie vždy bezpečně našla jeho energii, kterou ke mně nevědomky vysílal. I z té dálky jsem ji vycítila. Tak jako vycítíte nebezpečí, o němž ještě nic nevíte, ale už na vás číhá.

Na těle mi naskočila husí kůže. Přestože byl ke mně otočený zády, neomylně jsem ho poznala. Ta vysoká postava, široká ramena, způsob držení hlavy. Krátké tmavé vlasy. Pootočil se, profil obličeje mi potvrdil, že je to on. Stál ve skupině diskutujících lidí a pozorně naslouchal muži po svém pravém boku. Mezi nimi však postávala mladá žena ve splývavých zlatých šatech a držela v ruce sklenku, do poloviny naplněnou sektem. Srdce v hrudi se mi zastavilo a z tváře mi zmizel úsměv.

„Jdeme poslední,“ poznamenal můj muž se smíchem. „Všichni už tam jsou.“

V panice jsem se snažila soustředit na to, co mi říká. Kdo všichni?

„Z těch, co s nimi budeme u stolu, znám jenom jeden pár,“ přimhouřila jsem oči. Vlastně mi to bylo úplně jedno. Od této chvíle. Od okamžiku, kdy jsem nečekaně spatřila onoho muže v rohu místnosti.

„A ještě jednoho kolegu, toho, co se právě naklání nad stůl,“ připomněl mi. „Peter, pamatuješ si na něj, ne?“

Přikývla jsem. Pamatovala jsem si ho tak matně, že se to ani nepočítá. Jeho partnerka měla dlouhé krémové šaty s velkou mašlí přes ramena. Účes ve tvaru splývavých loken, končících až těsně nad mašlí, zjemňoval její úzkou tvář.

„Vaším příchodem je náš stůl kompletní,“ pronesl kdo-

si, když jsme konečně došli ke skupince, která na nás čekala. Všichni spolu žertovali, smáli se, měli dobrou náladu, podobně jako před chvílí já.

Netušila jsem, že to pro mě bude takový šok. Myslela jsem si, že ta léta ze mě úplně vymazala všechny city pouštající mě k tomu muži, jako to kdysi dokázal zmizík s inkoustem. Že se z mého nitra ztratilo jeho fluidum do nenávratna – a najednou zjišťuju, že to není pravda.

„Emko, seznámím tě se svými novými kolegy,“ obrátil se ke mně manžel. Podíval se na mě a v očích mu zajiskřila hrdost. Vypadala jsem dobře.

Rychle jsem odvrátila zrak od mužské postavy v rohu místnosti a vykouzlila na tváři úsměv. Tibora nedávno v práci přeradili do nové divize, kterou k nám ze zahraničí přestěhovala mateřská firma. Tento ples byl dobrou příležitostí k seznámení s nimi.

Litovala jsem, že tu nejsme s původní partou. A že tu není moje kamarádka Olina. Její muž Oto zase sedí někde v kamionu a je šťastný, že tu dneska večer nemusí šaškovat ve smokingu.

„Poslední platí první rundu,“ vítali kolegové Tibora. Seznamovací rituál proběhl hladce. Kolem dokola rozesmáté tváře. I ta moje. Nezapamatovala jsem si jediné jméno.

Nakonec jsme se všichni posadili ke stolu a pomalu se rozproudila veselá konverzace. Jeden pár u našeho stolu se určitě seznámil teprve nedávno, vrhali na sebe zamilované pohledy. Až člověk záviděl. Olina by řekla: „Však ono je to jednou přejde.“

Na manželech, kteří seděli přímo proti nám, bylo patrné, že se před plesem pohádali. Snažili se to skrývat, ale neúspěšně. Tvářili se, jako by před plesem vypili litr octa. Ona měla na sobě nádherné zelené šaty s velkým výstřihem do V vpředu i vzadu na zádech. Tmavohnědé vlasy vyčesané do vysokého účesu, po straně zachycené

ozdobnou sponou. Její plesové střevíčky měly tenoučkový řemínek vykládaný zelenými kamínky stejné barvy, jako byly šaty.

„Připijme si na příjemný večer,“ zvedl Peter sklenku na vysoké nožičce. V připraveném přípitku před večerí jsem jen lehce omočila rty. Můj a manželův pohled se setkaly, pod stolem mi stiskl ruku.

Vzpamatuj se! příkazovala jsem si zuřivě. Marko pro tebe už neexistuje!

Moje předplesová duševní pohoda se vypařila. Sotva jsem vnímala zahájení plesu a program, jímž začal. Po celou tu dobu, i během slavnostní večere, jsem se dokázala věnovat pouze svým neuspořádaným myšlenkám.

Zlobila jsem se na sebe, zlobila jsem se na tu nemožnou náhodu, která toho muže přivedla právě dneska sem. Jak jsem se na tenhle večer těšila – a teď jsem místo manžela a lidí okolo sebe vnímala pouze jeho přítomnost.

„Ano, bylo to úžasné,“ přikývla jsem Velké mašli na zhodnocení menuetu profesionálních tanečníků. Nadšeně tleskala a pila už druhé cinzano. Kdyby vypila tři, asi by už křičela „bravo“ na celý sál. Zelený výstřih se zatvářil kysele. To ten ocet. Bylo mi jí líto. Obě jsme měly náladu, která na ples nepatřila.

Tanečníci a manželovi kolegové s partnerkami vstupovali do mého zorného pole, ale já bych se k nim nejradši otočila zády a zrakem vyhledala toho, při pohledu na nějž se mi nedávno rozbušilo srdce. Nikdo z nich mě nezajímal. S nikým z nich jsem neměla zájem si povídat. Mou jedinou touhou bylo rozběhnout se za mužem, který mě ranil tak hluboce jako nikdo jiný v mém životě.

„Dám si minerálku,“ odpověděla jsem na otázku, co budu pít. Rastó, manželův sympatický, usměvavý kolega, který rozjařeně doléval všem u stolu, se hned změnil v zachmuřeného.

„To snad ne!“ zaprotestoval. „Jsme na plesě.“